

Így

veszítéd

el

<i>Nap, hold csillagok</i>	11
<i>Nilda</i>	35
<i>Alma</i>	51
<i>Otravida, Otravez</i>	57
<i>Flaca</i>	83
<i>Pura</i>	93
<i>Invierno – Azon a télen</i>	121
<i>Miss Lora</i>	147
<i>Félrelépők kézikönyve</i>	171

*Oké, nem jöttünk ki egymással,
és ahhoz, hogy az igazságot
elmondjam neked,
semmilyen emlék nem elég jó.
De néha voltak jó időszakok.
A szerelem jó volt. Szerettem,
ahogy összegömbölyödvé
alszol mellettem, és nem volt
az álomban félelem soha.*

*Csillagokat kéne osztogatni
az olyan nagy háborúkért, mint a miénk.*

SANDRA CISNEROS

*Nap,
hold,
csillagok*

NEM VAGYOK ROSSZ EMBER. Tudom, hogyan hangzik ez – védekező, gátlástalan –, de igaz. Olyan vagyok, mint mindenki más: gyenge, tele hibákkal, de alapvetően jó. Magdalena ezzel nem ért egyet. Tipikus dominikai férfinak tart engem: sucio, seggfej, faszkalap, ilyesmi. Tudod, hónapokkal ezelőtt, amikor Magda még az enyém volt, amikor még nem kellett szinte mindennel óvatosnak lennem, megcsaltam őt egy nőcskével, akinek dúsondús haja volt és szabadon viselte, ahogy a nyolcvanas években volt szokás. Nem mondtam el Magdának. Tudjátok, hogy van ez. Az ilyesmi olyan, mint a бүдös csont; jobb, ha az ember elássa élete hátsó kertjébe. Magda csak onnan tudta meg, hogy öngólt kaptam; a félrelépős nőm írt neki egy nyavalyás levelet. És a levélben *részletek* is voltak. A бүдös francba, az ember ilyesmit soha ne fecseljen ki részegen, a saját haverjai előtt se!

A helyzet az, hogy ennek az ostoba kihágásnak, illetve melléhágásnak akkor már hónapok óta vége volt. Én és Magda, szóval a kapcsolatunk felszálló ágban volt. Nem távolodtunk annyira el egymástól, mint azon a télen, amikor csaltam. A fagyosságnak vége volt. Átjött hozzám, és ahelyett, hogy én az agyatlan haverokkal lógtam volna – én cigizek, ő pedig halálra unja magát –, moziba mentünk. Különböző helyekre jártunk vacsorázni. Sőt elmentünk a Crossroads Színházba is, és lefényképeztem több felkapott fekete drámaíróval; ezeken a képeken alig tudja összefogni a száját; annyira mosolyog, hogy az ember azt gon-

dolná, a nagy szája menten kiakad. Újra együtt voltunk. Hérvégenként egymás családját látogattuk. Olyan korán reggeliztünk éjjel-nappali kajáldákban, amikor mások még nagyban húzták a lóbórt; együtt tettük tűvé a New Brunswick Könyvtár állományát, amit Carnegie büntudatból építtetett. Jó ritmus, összhang volt közöttünk. De aztán az a Levél úgy beütött, mint egy *Star Trek*-gránát; a detonáció mindent tönkretett: múltat, jelent, jövőt. A rokonsága hirtelen meg akar ölni engem. Nem számít, hogy két éven át milyen sokat segítettem nekik az adóbevallásukkal, vagy hogy füvet nyírtam náluk. Az apja, aki addig „fiamnak” szólított (hijo, ezt szokta mondani), most a telefonban szimplán seggfejnek titulál, és olyan a hangja, mintha beszélgetés közben a telefonzsinórral fojtogatná magát. Nem érdemléd meg, hogy spanyolul beszéljek veled, ezt mondja nekem. Összefutok Magda egyik barátnőjével a Woodbridge Mallban – Claribel, ecuadori lány, biológiából diplomázott, chinita szeme van, vagyis gyönyörű –, és úgy viselkedik velem, mintha kannibál lennék, mintha felzabáltam volna valaki kedvenc gyerekét.

Ne tudjátok meg, milyen jelenet volt Magdával! Mintha öt vonat rohant volna egybe. Felém hajította Cassandra levelét – nem talált, egy Volvo alatt ért földet –, aztán lerogyott a járdaszegélyre és zihálni kezdett. Kapkodta, mégis alig kapott levegőt. Ó, istenem, jajveszékelt, ó, istenem!

A haverok azt mondják, ebben a helyzetben ők a totális tökönszúrt tagadás módszeréhez folyamodtak volna. *Kicsoda* az a Cassandra? Ilyesmi. Én olyan rosszul voltam, meg sem próbálkoztam vele. Leültem mellé, megragadtam hadonászó karját és valami baromságot mondtam, hogy

Magda, meg kell hallgatnod, Magda, figyelj rám, vagy valami ilyesmit. Különben nem értheted meg.

HADD MESÉLJEK MAGDÁRÓL. Az a nő igazi Bergenline Avenue-fajta: alacsony, a szája nagy, a csípője is, haja sötét, göndör, és olyan dús, hogy az ember keze elveszik benne. Az apja pék, az anyja gyerekruhákkal házal. Megbocsátó lélek. Katolikus. Minden vasárnap elvonszolt a templomba spanyol misére, és ha valamelyik rokona beteg, különösen, ha ez a rokon kubai, levelet ír valami pennsylvaniai apácáknak és arra kéri őket, imádkozzanak a családjáért. Olyan nyomorult, akit minden könyvtáros ismer a városban; tanár, akiért rajognak tanítványai. Folyton nyavalyás cikkeket vág ki nekem újságokból, dominikai faszágokat. Kábé minden rohadt héten találkozunk, és mégis küldözget nekem érzélgős kis üzeneteket: Hogy el ne felejts. Ha csak dugni akarsz egy nőt, keresve se találnál Magdánál rosszabb jelöltet, úgy fel tud idegelni.

Mindegy, nem untatlak benneteket azzal, mi történt, miután rájött. Könyörgés, vezeklés, sírás. Maradjunk csak anynyiban, hogy két hétig tartott; addig jártam a házához, írtam neki leveleket, hívogattam éjszaka, hogy legyünk újra együtt. Ez nem jelenti azt, hogy ezek után a család asztalához ülhettem, vagy hogy a barátnői ünnepeltek. Nem, azok a picsák olyanokat mondtak, hogy rohadt szemét vagyok, meg hogy Nem, soha, soha többé, *No, jamás*, szóval ilyeneket; kivétel nélkül a „félrelépést-azt-nem, soha-megbocsátani” szigorú elvén voltak. Az elején még Magda sem lelkesedett a kibékülésért, de az én oldalamon állt a múltunk. Amikor azt kérdezte, Miért nem hagyysz békén engem?, az igazat mondtam

neki: Azért, mert szeretlek, kicsim. Tudom, hogy ez nagyon giccses-gügyögősen hangzik, de igaz: Magda az én szívem vírága. Nem akartam, hogy elhagyjon; nem akartam új barát-nő után nézni azért, mert egyszer elbasztam.

Ne gondoljátok, hogy sétagalopp volt, mert egyáltalán nem volt az. Magda makacs; amikor megismerkedtünk és elkezdtünk randizni, azt mondta, nem fekszik le velem, csak ha legalább egy hónapja jártunk, és az én barátoznőm ragaszkodott ehhez, bármennyire szerettem volna hozzáférést szerezni a micsodájához. És érzékeny is. Úgy megmarad benne a sérelem, mint itatóspapírban a tinta. El nem tudjátok képzelni, hányszor kérdezte (különösen azután, hogy már nem dugtunk): El akartad egyáltalán mondani nekem? És: Miért? Ezek voltak a kedvenc kérdései. Az én kedvenc válaszaim: Igen, és Hülye voltam, nem gondolkodtam.

Cassandráról is beszélünk; többnyire sötétben, amikor nem láhattuk egymást. Magda azt kérdezte, hogy szerettem-e Cassandrát, én pedig azt mondtam neki, hogy nem, nem szerettem. Gondolsz még rá? Nem. Jó volt őt baszni? Az igazat megvallva, baby, pocsék volt. Ez soha nem hihe-tő, mégis ki kell mondani, bármennyire ostobának és irreá-lisnak hangzik is: mondani kell.

És azután, hogy kibékültünk és újra együtt voltunk, egy ideig minden olyan jó volt, amilyen jó csak lehet.

De csak egy ideig. Az én Magdám lassan, szinte észre-vétlenül elkezdett átváltozni egy másik Magdává. Olyan Magdává, aki nem akart nálam aludni és nem akarta meg-vakarni a hátamat, amikor erre kértem. Fantasztikus, hogy miket vesz észre az ember. Például korábban sosem kért meg, hogy hívjam vissza, amikor mással beszélt telefonon. Mindig nekem volt elsőbbségem. De ez már nincs így. Így

persze mindenért a barátnőit okoltam, akikről biztos forrásból tudtam, hogy még mindig ellenem ágálnak, szóval folyamatosan rosszakat mondanak rólam.

De nem csak Magda kapott tanácsokat. A fiúk is olyanokat mondtak, hogy Bazmeg, ne küzdj azért a kurváért, de nekem nem ment a nem küzdés. Tényleg szerettem Magdát. Megint elkezdtem túlórában dolgozni a kapcsolatokon, felmelegíteni, ilyesmi, de semmi nem sült ki belőle. Valahányszor beültünk egy filmre, este elmentünk szórakozni, vagy nálam aludt, az mindig megerősített valami negatív dolgot velem kapcsolatban. Úgy éreztem, mintha fokozatosan halnék meg, de amikor ezt szóvá tettem, azt mondta, paranoiás vagyok.

Körülbelül egy hónappal később olyan változások kezdtek mutatkozni rajta, amik egy paranoiás niggert is a legnagyobb riadalommal töltötték volna el. Levágatja a haját, jobb márkájú sminket használ, új ruhákban villog, péntek esténként táncolni megy a barátnőivel. Amikor megkérdezem, hogy melegíthetnénk-e egymást egy kicsit, már abszolút nem megyek biztosra. Sokszor átmelegyek nekem Bartlebybe, és azt mondja, Inkább nem. Rákérdezek, hogy ki a fenének képzelem magát, mire ő azt a választ adja, hogy éppen ezt akarja kideríteni.

Tudom, mit csinál. Tudatosítani akarja bennem, hogy milyen bizonytalan a helyzetem az életében. Mintha nem tudnám.

Aztán június lett. Forró, fehér felhők lógtak az égen, az autókat slaggal mosták, ablak nem maradt csukva, az utcán is harsogott a zene. Mindenki a nyárra készült; mi is. Korábban elterveztük, hogy elutazunk egy kicsit Santo Domingóba; évfordulós ajándék magunknak, és el kellett

döntenem, hogy ezek után megyünk-e vagy nem. Az egész a levegőben lógott, de olyan érzésem volt, valahogy magától megoldódik majd. Mivel az önmagától való megoldódás mégsem következett be, elővettem a jegyeket, és megkérdeztem tőle: Na, mit szólsz?

Azt, hogy túl nagy elkötelezettség.

Rosszabb is lehetne. Az ég szerelmére, hiszen ez vakáció!

A magam részéről tehernek éreztem.

Nem muszáj, hogy teher legyen.

Nem tudom, miért cuppanok rá annyira. Mindennap előjövök vele, próbálom rávenni, hogy ő is elkötelezze magát. Talán kezdett elegendő lenni a szituációból, amibe benne maradtunk. Talán egy kicsit lazítani akartam, azt akartam, hogy változzon valami. Vagy azt vettem a fejembe, hogy ha igent mond, és elutazunk kettesben, akkor rohadt jól érezzük majd magunkat. Ha meg nemet mond, ha azt mondja, hogy nincs kedve, nem akar, vagy ilyesmi, akkor legalább tudni fogom, hogy vége.

A barát női, akiknél búvalbaszottabb kompánia a világon nincs, azt tanácsolták neki, hogy utazzon, de aztán soha többet ne álljon szóba velem. Ő persze elmondta nekem ezt a baromságot, mert képtelen volt megállni, hogy el ne mondja nekem minden egyes gondolatát. Na és te mit gondolsz erről a javaslatról?, kérdeztem.

Vállat vont, Ez is egy megoldás.

Az én haverjaim olyanokat löktek, Nigger, csak elnyomsz egy csomó lét valami baromságra; de én komolyan úgy gondoltam, hogy jó lesz nekünk. Mélyen, legbelül, lelkemnek azon a részén, amit még a legjobb barátaim sem ismernek, optimista vagyok. Arra gondoltam, Én meg ő a Szigeten. Van olyan nyavalya, amit ez nem gyógyít meg?

BEVALLOM: IMÁDOM SANTO DOMINGÓT. Imádok hazamenni az ottaniakhoz, akik rikítóan csiricsaré holmikban járnak, és folyton megpróbálnak a kezembe nyomni egy-egy kupicányi Brugalt. Imádom, ahogy a repülőgép landol, és mindenki megtapsolja, hogy a kerekek megcsókolják a pálya betonját. Imádom, hogy én vagyok az egyetlen olyan csávó a fedélzeten, akinek nincs kubai rokonsága, és akinek nincs sminkvakolat a képén. Imádom a vörös hajú nőt, aki azért kelt útra, hogy meglátogassa a tizenegy éve nem látott lányát. Az ajándékokat az ölében tartja, mint egy szent csontjait. Már vannak mellei is, sűgja a szomszédjának. Amikor utoljára láttam, alig tudott beszélni. És képzelje, már felnőtt nő.

Imádom a csomagokat, amiket anyám pakol fel, mindenféle szarság a rokonoknak, Magdának is küld ajándékot. Akármi is lesz, ezt add oda neki.

Ha ez másféle történet lenne, a tengerről is mesélnék. Arról, hogy milyenek látszik a levegőből egy apró lukon át. Hogy amikor a repülőtérről megyünk a városba, és az útról látom a nagy vizet, látom, hogy olyan, mint egy végtelen, ezüstszilánkos lepel, akkor fogom fel, hogy tényleg visszajöttem. Elmesélném, milyen sok csóró nyomorult van itt. Több albínó, több bandzsa nigger, több tíguere, mint bárhol a világon. És mesélnék a forgalomról: a huszadik század végének teljes autógyártás-története foglal el minden lapos földfelületet; ütött-kopott kocsik, rozoga motorbiciklik, lepukkant teherjárgányok és ócska buszok kozmológiája. És hasonló sűrűségben vannak autószerelő műhelyek; minden hülye nyithat szervizt, aki

csavarkulcsot vesz a kezébe. Mesélnék a vityillóinkról és a víztelen csapokról, a hirdetőablákról vigyorgó néger-mulatt arcokról, és arról, hogy miért van a családi házunkban abszolút megbízható pottyantós vécé. Arról beszélnék, hogy abuelo, vagyis nagyapa, az én vidéki nagyapám mennyire boldogtalan, hogy nem maradtam itt, és az utcáról, ahol születtem, a Calle XXI-ről, ami mint ha még nem döntötte volna el, hogy nyomortelep akar-e lenni vagy nem, és arról, hogy milyen volt évekig ebben a bizonytalan állapotban élni.

De az teljesen más történet lenne, és nekem ezzel is éppen elég bajom van. Jobb híján kénytelenek vagytok elhinni nekem. Santo Domingo az Santo Domingo. Tegyük úgy, mintha mindenki tudná, mi folyik ott.

LEHET, HOGY BESZÍVTAM, vagy ilyesmi, mert az első néhány napban nagyon jól elvöltünk. Persze Magda halálra unta magát, mert gyakorlatilag be voltunk zárva abuelo házába, és ezt az én hölgyem konkrétan szóvá is tette. (Nagyon unatkozom, Yuniór!) Én azonban figyelmeztettem, hogy kötelező udvariassági látogatáson vagyunk az én abuelómnál. Azt hittem, nincs ellenére; addig tökre imádtam a viejítőkat, a kis öregeket. De abuelóval nemigen beszélgett. Csak ficergett a hőségben, és napi tizenöt palack vizet megivott. Tény, hogy egy napot maradtunk a fővárosban, aztán guaguára, buszra szálltunk, és elindultunk abuelo házába. A táj egyszerűen eszméletlen volt, annak ellenére, hogy szárazság volt, és az egész vidéket, a házakat is vörös por borította. Megmutattam az összes szarságot, ami az előző év óta változott. Az új Pizzarelli és kis műanyag zacskó-

kókban a víz, amit a tiguertók árultak. Elvittem a történelmi nevezetességekhez is. Ez az a hely, ahol Trujillo és a tengerészgyalogos haverjai legyilkolták a gavillerókat, idejárt Jefe a nőivel, Balaguer itt adta el a lelkét az ördögnek. És úgy láttam Magdán, hogy élvezi. Szorgalmasan bólogatott. Válaszgatott. Mit mondhatnék? Azt hittem, felfelé ível a kapcsolatunk.

Most így utólag belegondolva voltak bizonyos jelek. Például Magda alapjáraton nem egy csendes nő. Rengeteget beszél, kibaszott nagy szája van, szájmenése egyenesen, és volt egy egyezményes jelünk, hogy felemelem a kezemet és azt mondom, Időt kérek, és ő legalább két percig hallgat, hogy fel tudjam dolgozni az információt, amit addig rám zúdított. Nagyon feszélyezte és rossz néven vette, de nem feszélyezte és nem vette rossz néven annyira, hogy amikor azt mondtam: oké, időkérés vége, ugyanolyan elánnal ne folytassa, ahogyan abba hagyta.

Vagy talán az én jó kedvem miatt volt. Hetek óta először lazultam el, megnyugodtam, nem úgy viselkedtem, mint aki arra számít, hogy bármelyik pillanatban beüthet valami. Az zavart némiképp, hogy ragaszkodott ahhoz, hogy minden este beszámoljon a történekről a csajoknak – mintha arra számítottak volna, hogy megölöm, vagy valami ilyesmi –, de a bűdös életbe, még így is arra gondoltam, hogy jobban elvagyunk, mint bármikor azelőtt.

Egy eszméletlen olcsó hotelben voltunk Pucamaima közelében. Kint álltam a balkonon, az északi égboltot néztem, a Nagy Medve környékét és az elsötétült várost, amikor meghallottam, hogy sír. Azt hittem, valami komoly; megkerestem az elemlámpát, és fényét a hőségtől felpuffadt arcára irányítottam. Jól vagy, anyuci?

A fejét ingatta. Nem akarok itt lenni.

Ezt hogy érted?

Mit nem értesz ezen? Nem. Akarok. Itt. Lenni.

Ez nem az a Magda volt, akit én ismertem. Az a Magda, akit én ismertem, rendkívül udvarias volt. Kopogott az ajtón, mielőtt benyitott.

Kis híján ráordítottam, Mi a бүdös bánat bajod van? De a kis híj azt jelenti, hogy nem ordítottam rá. A végén öleltem és ringattam, mint egy kisgyereket, és azt kérdezgettem, mi a baj. Sokáig sírt, aztán hosszú csend után beszélni kezdett. Akkorra megjött az áram, felpislogtak a lámpák. Kiderült, hogy nem akar úgy utazni, mint valami hobó. Azt hittem, a tengerparton fogunk heverészni, mondta.

A tengerparton fogunk heverészni. Holnapután.

Nem mehetnénk most?

Mit tehettem volna? Fehérneműben volt, várta, hogy mondjak valamit. És hát mi szaladt ki a számon? Baby, azt csináljuk, amit akarsz. Felhívtam a szállodát La Romanában, és megkérdeztem, nem lenne-e gond, ha korábban mennénk, és másnap reggel expresszbuszra ültünk, visszamentünk a fővárosba, és onnan egy másik busszal La Romanába. Egy kibaszott szót sem szóltam hozzá, és ő sem mondott semmit nekem. Fáradtnak tűnt és úgy nézte a világot, mintha arra számítana, hogy a vidék megszólítja.

Fedezd-fel-Quisqueyát-Békítő-Túránk harmadik napján légkondicionált bungalowban fekvé néztük az HBO-t. Pont ilyen helyen akarok lenni, ha már Santo Domingóban vagyok, egy kibaszott üdülőtelepen. Magda már jobb hangulatban valami trappista szerzetes könyvét olvasta, legalábbis így éreztem, én meg az ágy szélén ültem és a teljesen haszontalan térképpel molyoltam.

Arra gondoltam, hogy ezért valami szépet érdelek. Testileg. Én és Magda elég rendesen elvöltünk szextéren, de amióta az a szakítási nyavalya beütött, a dolgok eléggé elfajultak. Először is, szerencsés vagyok, ha hetente egyszer beléje jutok. Noszogatnom kell, kezdeményezni, különben egyáltalán nem kefélünk. Ő meg azt játssza, hogy nem is akarja, és van, hogy tényleg nem akarja, és akkor le kell lohasztnom magamat valahogy; de más nem-akarom alkalmakkor elég megfognom a punciját, én így szoktam kezdeményezni nála, mintha azt mondanám, Mit szólnál hozzá, anyuci? Ő meg elfordítja a fejét, amivel azt mondja, Túl büszke vagyok ahhoz, hogy nyíltan felismerjem állatias vágyaidat, de ha nem hagyod abba, és bennem marad az ujjad, nem ellenkezem.

Ma egészen rendesen beindultunk, nem volt semmi baj, de a közepén egyszer csak azt mondta, Várj, talán mégsem kéne. Tudni akartam, hogy miért nem.

Behunyta a szemét, mintha ő maga is zavarban lenne. Aztán azt mondta, hogy semmi, semmi, és tovább mozgatta a csípőjét alattam. Csak így: semmi, semmi.

NEM IS AKAROM ELÁRULNI, hol vagyunk. A Casa de Campóban. Azon az üdülőhelyen, ahol elfelejtették a szégyent. Egy átlagos faszfej imádná ezt a helyet. Ez a legnagyobb, leggazdagabb üdülőtelep az egész Szigeten, ami azt jelenti, hogy egy kibaszott erőd, amit fal választ el a külvilágtól. Mindenütt biztonsági őnök, rohadt guachimanes, no meg pávák és flancos formára nyesett fák-bokrok. Úgy hirdetik az Államokban, hogy ez itt állam az államban, és talán így is van. Saját repülőtér, golfpályák, összesen harminchat luk,

olyan fehér a homok a parton, hogy szinte bűnnek érzi az ember, ha rálép, és aki itt nyaral, csak olyan bennszülött dominikait láthat, aki vagy kőgazdag, vagy az ágyneműt cseréli. Maradjunk annyiban, hogy az én abuelóm sosem volt itt, és a tied sem. Ide jöttek a Garcíák és a Colónok pihenni, ha már egy hónapja rendesen sanyargatták a népet, és már túl nagy nyomással volt rájuk az elnyomás nagy feladata. Ha az ember elég sokáig hűsöl itt, kérés nélkül leveszik róla a gettóbélyeget.

Jókedvvel és korán keltünk a büféreggelihez; vidám asszonyok szolgálták fel Jemima néni kosztümben. Hogy oda ne rohanjak: ezeknek a nővéreknek még olyan rongyizét is kell viselniük a fejükön. Magda képeslapokat körmöl a családjának. Az előző napról akarok beszélni vele, de amikor felhozom a témát, leteszi a tollat. Felnyomja a napszemüvegét.

Úgy érzem, te nyomást gyakorolsz rám.

Hogyan gyakorolok rád nyomást?, kérdem.

Időnként szeretnék egy kicsit magam rendelkezni az időmmel, egyedül lenni. Valahányszor veled vagyok, olyan érzésem van, hogy akarsz valamit tőlem.

Magad rendelkezni az időddel. Ez mit jelent?

Mondjuk azt, hogy naponta egyszer azt csinálsz, amit akarsz, és én is azt csinállok, amit akarok.

Például mikor? Most?

Nem muszáj most. Ingerültnek tűnik. Nem megyünk le a partra?

Ahogy az ingyengolfkocsi felé sétálunk, azt mondom, Magda, úgy érzem, a hazámat utasítod el.

Ne légy nevetséges. Kezét az ölembe ejti. Csak pihenni akartam. Mi a rossz ebben?

A nap forró heve és az óceán kékje együtt túl sok az agynak. A Casa de Campónak tengerpartja van, az ország többi részének meg problémái. Itt azonban nem táncolnak merengue-t, nincsenek kisgyerekek, senki nem próbál eladni az embernek chicharronest, és láthatóan hiánycikk a melanin. Ötvenlépésenként legalább egy euroköcsög döglük strandtörülközőn, mint valami félelmetes, sápadt szörny, amit kiokádott a tenger. Filozófiaprofesszoroknak néznek ki, csupa filosz fasz, csupa zseb-Foucault, és túl sokuk mellett heverészik sötét seggű dominikai lány. Komolyan mondom, hogy ezek a lányok nem lehetnek tizenhat évesnél idősebbek, ránézésre mindegyik puro ingenio, csupa észlény. Nem tudnak egymással kommunikálni, lerí róluk, hogy nem a párizsi diáknegyedben ismerkedtek össze.

Magda nagyon dögös napsárga bikiniben illeg, amit a barátnői segítettek kiválasztani neki, hogy jobban kínozhasson engem; rajtam meg valami ócska, „Sandy Hook Forever!” feliratú úszónadrág van, és elismerem, így, hogy Magda nagy nyilvánosság előtt majdnem meztelen, sebezhetőnek érzem magamat, és meglehetősen feszengek. Tenyeremet a térdére tapasztom. Bárcsak mondanád, hogy szeretsz.

Yunior, kérlek!

Nem mondanád legalább azt, hogy nagyon kedvelsz?

Nem hagynál békén? Folyton nyagagsz!

A nap szinte a homokra nyársal. Lehangelő látvány lehetünk, Magda meg én együtt. Nem látszunk párnak. Ha ő mosolyog, a niggerek feleségül kérik; amikor én mosolygok, az emberek megnézik, megvan-e még a pénztárcájuk. Mióta itt vagyunk, Magda a sztár. Tudod, milyen érzés, amikor az ember ott van a Szigeten, és a nője nyolcadvér. A tesók totál

kiakadnak. A buszokon a macsók olyanokat löknek neki, Tú sí eres bella, muchacha. Valahányszor a vízbe mártózok, hogy ússzak egyet, valami mediterrán macsónátor rögtön elkezd fűzni. Naná, hogy nem vagyok udvarias. Kopj le, pancho. Nászúton vagyunk. Van egy görény, aki iszonyú kitartó; a közelünkbe telepszik, hogy Magdát lenyűgözhesse a mellbimbója körüli bozóttal, és Magda ahelyett, hogy tudomást se venne róla, szóba elegyedik vele, és kiderül, hogy a pasi is dominikai, Quisqueya környékéről való, foglalkozására nézve helyettes államügyész, aki szereti a népét. Jobb, ha én vagyok a vádlójuk, mondja. Én legalább megértem őket. Az jut eszembe erről az alakról, hogy olyan, mint régen azok a niggerek, akik munkavezetőként felfele nyaltak, lefelé tapostak. Három percig bírom, aztán odaszólok: Magda, ne beszéljess már ezzel a seggfejjel!

A helyettes ügyész meglepődik. Tudom, hogy nem nekem mondta, mondja a seggfej.

De igen.

Ez hihetetlen. Magda feláll, merev léptekkel a víz felé sétál. Homokfélhold van a seggén. Megszakad az a kibaszott szívem.

A pasi mond valamit, de nem is figyelek rá. Már tudom, Magda mit fog mondani, amikor visszaül. Ideje azt csinálnod, amit akarsz, mert most én is azt fogom csinálni, amit én akarok.

AZNAP ÉJJEL a medence és a helyi bár, a Club Cacique körül lófrálok. Magda sehol. Megismerkedek egy dominikai nővel; New York állam nyugati részén lakik. Naná hogy dögös. Trigueña, vagyis olívbarna a bőre, a hajában meg

olyan hullámok, hogy szinte hallom a sikoltozó szörfösöket. Úgy hívják: Lucy. Három kamaszlány unokatestvéreivel lóg. Amikor leveszi a ruháját, hogy megmártózzon a medence vizében, a hasán hegek pókhálóját látom.

Találkozom még két gazdag, öreg fazonnal, akik konyakot szopogatnak a bárpultnál. Bemutatkoznak: az egyik valami alelnök, a másik Bárbaro, a testőre. Nyilván a képemre van írva, hogy valami katasztrófa ért. Úgy hallgatják a bajaimat, mintha kápók lennének, én meg az, aki gyilkost szeretne bérelni. Együtt éreznek velem. Odakint ezer fok van, a szúnyogok úgy zümmögnek, mintha ők örökölnék a világot, de ezek a nagymenők drága öltönyt viselnek, és Bárbaro még széles, lila selyem nyakkendőt is tett. Azt mondja, egyszer egy katona megpróbálta elmetszeni a nyakát, ezzel takarja el a heget. Azt mondja, ő szolid, illetudó ember.

Kimegyek, felcsengetem a szobát. Magda sehol. Érdeklődök a recepción. Nincs üzenet. Visszamegyek a bárhoz, és mosolygok.

Az alelnök egy fiatal pali, a harmincas évei végén jár, és elég jó alak ahhoz képest, hogy chupabarrío, korrupt állat. Azt tanácsolja, keressek magamnak egy másik nőt. Legyen bella negra. Cassandra jut eszembe.

Az alelnök int, és három löket Barceló jelenik meg előttünk olyan gyorsan, hogy az ember azt hinné, ez valami sci-fi.

Az alelnök felvilágosít, hogy egy kapcsolatot legjobban féltékenységgel lehet bebikázni. Megtudom, hogy a Syracuse Egyetemre járt. Azt mondja, Táncolj egy másik nővel, táncolj vele merengue-t, és meglátod, hogy a nőd rögtön aktíválja magát.

Úgy érted, feltámad benne az agresszió?

Megütött?

Amikor bevallottam neki, lekent egy nagy pofont.

Pero, hermano, miért mondtad el neki?, értetlenkedik Bárbaro. Miért nem tagadtad le egyszerűen, ahogy kell?

Compadre, levelet kapott. Bizonyíték volt benne.

Az alelnök fantasztikusan mosolyog; már értem, hogy miért alelnök. Később, amikor hazaérek, elmondom anyámnak ezt az egész kavarást, ő meg elmondja nekem, hogy mi nek az alelnöke volt ez a fickó.

Csak olyan férfit ütnek meg a nők, mondja, akit szeretnek.

Ámen, mormogja Bárbaro. Ámen.

MAGDA MINDEN BARÁTNŐJE azt mondja, azért csaltam meg, mert dominikai vagyok, hogy a dominikai férfiak mind kutyák és nem lehet bízni bennük. Nem hiszem, hogy minden dominikai férfi nevében beszélhetnék, de ők sem nyilatkozhatnak minden dominikai férfiról. Az én perspektívámból ez nem genetika; voltak okai. Volt ok-okozatbeli viszony.

Az igazság az, hogy nincs olyan kapcsolat a világon, ahol nincsenek összezörrenések. Én és Magda mindenesetre biztosan nem éltünk zökkenők nélkül.

Én Brooklynban éltem, ő meg az övével Jersey-ben. Mindennap beszélünk telefonon, és hétvégenként találkoztunk. Általában én mentem át hozzá. Igazi jersey-i életmódot folytattunk ilyenkor: bevásárlóközpontok, a szülők, filmek, és sok-sok tévé. Egy éve jártunk együtt és idáig jöttünk. Kapcsolatunk nem volt olyan ragyogó, mint a nap,

a hold és a csillagok, de nem is volt borús. Különösen nem volt az vasárnap reggeleken az én lakásomban, amikor rusztikus kávé főzött, gézen vagy micsodán szűrte át a zaccot. A szüleinek azt mondta, hogy a barátnőjénél, Claribelnél alszik; nyilván tudták, hol van, de egy szót sem szóltak. Sokáig ágyban maradtam, ő olvasott és lassan, nagy ívekben vakarta a hátamat. És amikor végre rá tudtam szólni magam, hogy felkeljek, hogy egyáltalán megmozduljak, csókolgatni kezdtem, míg azt nem mondta, Istenem, Yunior, ettől totál nedves lesz a bugyim.

Nem voltam boldogtalan és nem hajtottam puncik után, mint bizonyos niggerek. Persze szemrevételeztem más nőket, sőt táncoltam is velük, amikor elmentem szórakozni, de nem tartottam belőlük háremet vagy ilyesmi.

De azért ha hetente egyszer találkozol valakivel, az csak lehűti a gerjedelmet. Észre sem veszed igazán, csak ha egy új hús jön a munkahelyedre, akinek jó segge van és szép a szája, és akkor szinte rögtön rád hajt, megsimogatja a mellizmaidat, és olyasmit súg, hogy valami morenóval jár, aki úgy bánik vele, mintha a seggéből húzta volna ki, és azt mondja, A fekete pasik nem értik meg a spanyol lányokat.

Cassandra. Munkahelyi totót szervezett és keresztretjévényt fejtett, közben telefonált és nagyon szerette a farmerzoknyát. Rászoktunk, hogy együtt ebédelünk, és folyton az volt a téma. Azt tanácsoltam neki, hogy ejtse azt a morenót, ő meg nekem azt, hogy keressék egy barátnőt, akivel rendesen dughatok. Ugyanis elkövettem azt a hibát, hogy az első héten elmondtam neki, hogy a szex Magdával sosem volt igazán jó.

Istenem, nagyon sajnállak, nevetett Cassandra. Bennem Rupert legalább első osztályú farkat járat.

Az első éjszakán, amikor csináltuk – és tényleg jó is volt, nem kamuzott –, olyan pocsekul éreztem magamat, hogy aludni sem tudtam, pedig olyan nő volt, akinek a teste tökéletesen illett az enyémhez. Úgy éreztem, Magda tudja, ezért onnan az ágyból felhívtam, és megkérdeztem, jól van-e.

Azt mondta, Furcsa a hangod.

Emlékszem, azért lehetett furcsa a hangom, mert Cassandra éppen a puncija forró hasítékát dörzsölte a combomhoz, de azt mondtam, Azért lehet, mert nagyon hiányzol.

ÚJABB TÖKÉLETES KARIBI NAP, és Magda eddig csak annyit mondott, Add ide a naptejet. Az üdülőtelepen este partit rendeznek. Minden vendég hivatalos. Az előírt öltözék félestélyi, de nekem nincs megfelelő ruhám és energiám se, hogy kiöltözzek. Magdának azonban egyik sem akadály. Azt a szuperszűk arany laménadrágot veszi fel, és hozzááll a felsőt, amiből kilátszik a köldökpiercingje. Haja csillogó, sötét, mint az éjszaka, és emlékszem, milyen volt, amikor először megcsókoltam azokat a fürtöket és azt kérdeztem, Hol vannak ebben a dús feketeségben a csillagok? És ő azt mondta: Egy kicsit lejjebb, papi.

Ott állunk a tükör előtt. Rajtam pantalló és gyűrött chacabana. Ő éppen rúzsozza az ajkát; mindig is úgy hittem, hogy a világegyetem a vörös színt kizárólag a latin nőknek találta ki.

Jól nézünk ki, mondja.

Az igaz. Kezd visszatérni az optimizmusom. Az jár a fejemben, hogy ez a kibékülés éjszakája. Átölelem, de ő kibaszott simán, szemrebbenés nélkül leépít. Azt mondja, ma éjszaka szabadságot vesz ki az együttlétünkől.

A karom lehanyatlik.

Tudtam, hogy kiakadsz, mondja.

Micsoda egy kurva vagy!

Én nem akartam idejönni. Te vettél rá.

Ha nem akartál idejönni, a kurva életbe, miért nem vetted a tetves bátorságot, hogy ezt konkrétan meg is mondd nekem?

És így tovább, egészen addig, míg végül egyszerűen kijelentem, hogy a faszba az egészszel, és elindulok az éjszakába. Úgy érzem, sodródok, és fogalmam sincs, mi jöhet ezután. Ez a végjáték, és ahelyett, hogy elhárulna minden akadály, ahelyett, hogy pongándome más chivo que un chivo, szóval hogy kihúzhatnám magamat, kidülleszthetném a mellem, most önsajnálat van, como un parigüayo sin suerte. Gondolkodom, folyton gondolkodom ezen, mindig ezen, és úgy gondolom, hogy nem vagyok rossz ember, nem is vagyok rossz ember.

A Club Cacique zsúfolásig van. Azt a Lucy nevű lányt keresem. De nem őt találom meg, hanem az alelnököt meg Bárbarót. A bárpult csendes végén konyakoznak, és azon veszekednek, hogy az első osztályban ötvenhat dominikai játszik, vagy ötvenhét. Helyet csinálnak nekem és vállon veregetnek.

Ez a hely totál megöl, mondom.

Ez aztán drámai! Az alelnök a zakója zsebébe nyúl, előveszi a kulcsát. Olyan olasz bőrcipő van a lábán, ami fonott papucsnak látszik. Akarsz velünk egy kicsit kocsikázni?

Persze, mondom. Hogy a faszba ne akarnék?

Meg akarom mutatni nemzetünk szülőhelyét.

Mielőtt távozunk, még egyszer végigpásztázom a tömeget. Lucy megérkezett. A bár másik végén van nagyon dö-

gös fekete ruhában. Izgatottan mosolyog, felemeli a karját, látom hónalja sötét, borostás foltját. Izzadságfoltok vannak a ruháján, szép karján szúnyogcsípések. Arra gondolok, hogy maradnom kéne, de a lábam visz, kifelé a klubból.

Diplomatafekete BMW-be ülünk. Én a hátsó ülésen Bárbaróval; az alelnök vezet. Magunk mögött hagyjuk a Casa de Campo területét és a La Romana örületét, aztán hamarosan mindennek feldolgozott cukornád szaga lesz. Az utak sötétek – úgy értem, egyetlen kibaszott fény, annyi sincs –, és a kocsink reflektorának két sugarában a bogarak úgy nyüzögnek, mint a bibliai dögvész. Körbeadjuk a konyakot. Egy alelnökkel vagyok, gondolom, ki a fasz törődik hülye szabályokkal.

Az alelnök beszél – arról, hogy milyen volt New York környékén élni –, de Bárbaro is beszél. A testőr öltönye gyűrött, a keze remeg, ahogy cigarettázik. Faszom, szép kis testőr. Arról beszél, milyen volt gyerekkorában San Juan, a haiti határ közelében. Liborio országa. Mérnök akartam lenni, ezt mondja nekem. Iskolákat meg kórházakat akartam építeni a népnek. Para el pueblo. Nem igazán hallgatom, amit mond. Magdára gondolok, arra, hogy valószínűleg soha többé nem szagolhatom alulról, nem ízlelhetem a chocháját.

És mikor kiszállunk az autóból, elindulunk felfelé az emelkedőn, bokrok és guineo, azaz banán és egyéb bambuszizék között; a moszkítókat úgy zabálnak minket, mint ha mi lennénk a napi menü. Bárbarónál van egy nagy elem-lámpa, sötétségszlató. Az alelnök káromkodik, az aljnővényzetben törtet és azt mondja: Itt kell lennie valahol. Ez a jutalom azért, hogy túl régóta vagyok hivatalban. Csak ekkor veszem észre, hogy Bárbaro egy bazi nagy gépfegy-

vert fog, és a keze már nem remeg. Nem néz se rám, se az alelnökre, csak fülel. Nem félek, de ez az egész egy kicsit bizarr már nekem.

Milyen fegyver ez?, kértem csak azért, hogy ne törjön meg a társalgás lendülete.

Egy P-90-es.

Az meg mi a fasz?

Valami régi, amiből új lett.

Remek, gondolom; még egy filozófus.

Itt van, kiált fel az alelnök.

Odamászok és azt látom, hogy egy földbe ásott luk fölött áll. A talaj vörös. Bauxit. A luk mindannyiunknál sötétebb.

Ez a Jagua barlangja, jelenti be az alelnök mély, tiszteletteljes hangon. A táinók szülőhelye.

A szemöldököm felszökik. Azt hittem, azok dél-amerikaiak voltak.

Átvitt értelemben beszélünk, kódolt szavakat, egyezményes jeleket használunk.

Bárbaro a lukra irányítja az elemlámpát, de a fény nem tár fel semmit.

Akarsz benézni?, kérdi tőlem az alelnök.

Igent mondhattam, mert Bárbaro a kezembe nyomja az elemlámpát, és ketten a bokámnál fogva belógnak a lukba. Minden fémpénz kipotyog a zsebeimből. Gratuláció. Nem sokat látok, csak megfakult színeket az erodált falakon. Az alelnök lekiált: Hát nem szép?

Tökéletes hely annak, aki jobb ember akar lenni. Az alelnök talán jövődő önmagát látta ebben a sötétben lógva; azt láthatta, hogy kibuldózeroltatja a szegényeket a viskóikból, és Bárbaro is azt látta – betonházat vesz az anyjának,

megmutatja neki, hogyan működik a légkondicionáló –, de én, én nem látok semmit, csak az jut eszembe, amikor Magda és én először beszéltünk egymással. Még a Rutgers Egyetemen. Együtt vártuk az E-buszt a George Streeten. Magda lilában volt. Mindenféle lila volt rajta. Különböző árnyalatok.

Ekkor értettem meg, hogy vége. Amikor az ember az elejére gondol, akkor van vége.

Sírok, és amikor felhúznak, az alelnök méltatlankodva rám szól, Istenem, nincs hozzá vér a pucádban.

EZ TÉNYLEG VALAMI KOMOLY SZIGETI VUDU lehetett: a vég, amit a barlangban láttam, valóra vált. Másnap visszatértünk az Egyesült Államokba. Öt hónappal később levelet kaptam az én exszerelmemtől. Akkor már mással jártam, de Magda kézírása még mindig minden molekulányi levegőt kipréselt a tüdőmből.

Kiderült, hogy ő is mással jár. Egy nagyon jó sráccal ismerkedett meg. Dominikai, mint én. *Csak ő szeret engem.* Ezt írta.

De nagyon előreszaladtam a történetben. Azzal kell befejeznem, hogy elmondom, milyen hülye voltam.

Aznap éjjel, amikor visszatértem az üdülőtelepi szobánkba, Magda várt rám. Becsomagolt már, úgy nézett ki, mintha ordította volna.

Holnap hazamegyek, mondta.

Leültem mellé. Megfogtam a kezét. Fog ez menni, mondtam, csak meg kell próbálnunk.